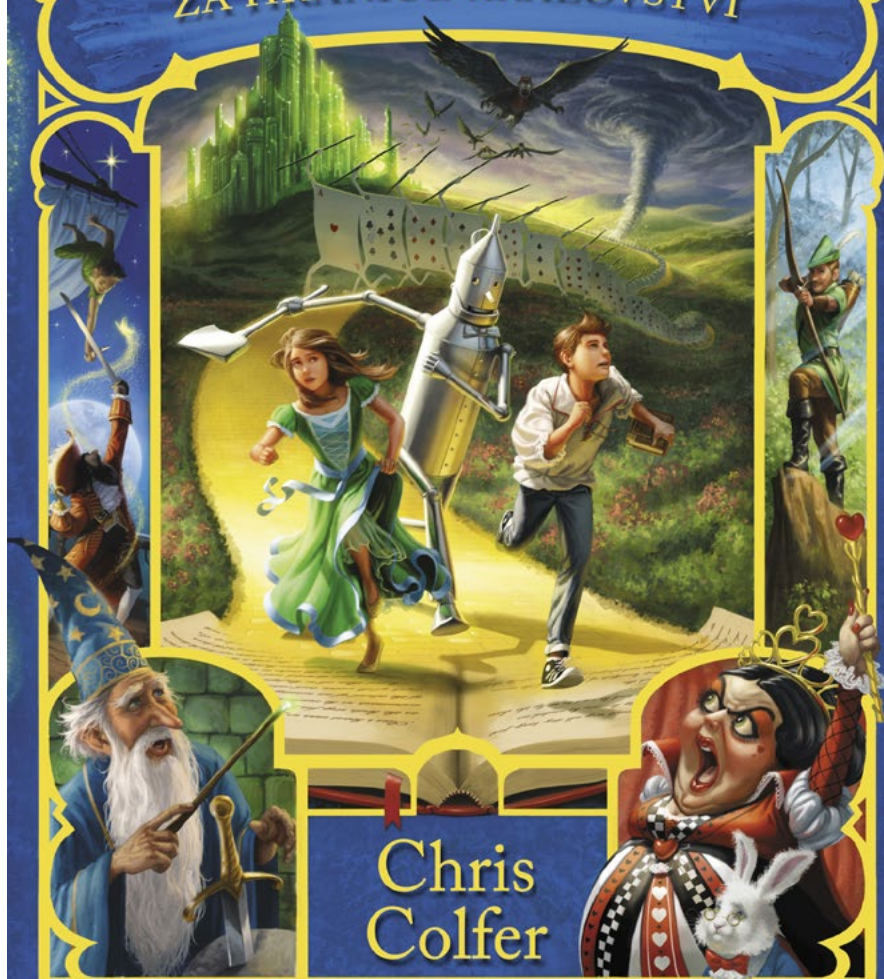

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Země příběhů

ZA HRANICE KRÁLOVSTVÍ

Země příběhů – Za hranice království

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Chris Colfer
Země příběhů – Za hranice království
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Země příběhů

ZA HRANICE KRÁLOVSTVÍ

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

Mým rodičům,
kteří mě vždycky milovali a podporovali.
Žádná příručka o rodičovství vás nemohla
připravit na moje výstřednosti. Omlouvám se,
že jsem nindžovským mečem udělal ten zásek
do konferenčního stolku. Jo, byl jsem to já.

„Knihy jsou jedinečně přenosná magie.“

Stephen King

PROLOG

TEN DRUHÝ SYN

1845, Kodaň, Dánsko

Hans Christian Andersen seděl ve své pohodlné pracovně za stolem a psal.

„*Až v samé špičce stromu, vyššího než všechny věže v celé zemi, se ve svém hnízdě probudila malá sýkorka,*“ četl nahlas první větu své nejnovější pohádky. Tiché škrábání brku utichlo a spisovatel se podrbal na hlavě.

„Moment, *proč* ta sýkorka spí?“ ptal se sám sebe. „Proč se neprobudila za úsvitu s ostatními ptáky? Mohla by působit líně a nepořádně. A já chci, aby se čtenářům líbila.“ Znovu si přečetl, co napsal.

Pak zmačkal papír a hodil ho na podlahu, na hromádku předchozích pokusů. Vzal si jiné pero – doufal, že tmavší a delší brk mu rozproudí fantazii.

„Až v samé špičce stromu, vyššího než všechny věže v celé zemi, si osamělá sykorka stavěla hnízdo...“ Znova se zarazil. „Ne, jestli si staví hnízdo, budou čtenáři předpokládat, že chce klást vajíčka, a pak si budou myslet, že to je příběh o svobodné matce. A církve mě obviní, že naznačuju něco hříšného... už zas.“

Zmačkal papír a odhodil ho k ostatním pokusům.

„Až v samé špičce stromu, vyššího než všechny věže v celé zemi, seděla malá sykorka a rozhlížela se po broucích...“ Hans si zakryl oči a zakvílel: „Ne, ne, ne! Co mě to napadlo? Takhle přece příběh začít nemůžu. Když řeknu, že strom je vyšší než věže, nějaký pitomec mě obviní, že přirovnávám strom k Bohu, a strhne se zbytečný povyk.“

Spisovatel povzdechl a zahodil i svůj poslední výtvar. V takové společnosti, jaká panovala v devatenáctém století, nebylo občas snadné psát knihy.

Stojací hodiny odbily šestou. Hans se poprvé za několik hodin zvedl. „Myslím, že je načase jít na procházku,“ podotkl.

Vzal z věšáku plášť a cylindr a vyšel ze dveří. Na ulici ho každý snadno poznal. Stačil jediný pohled na hubenou postavu a výrazný nos a nikdo z chodců nemohl pochybovat, že je mezi nimi proslulý autor. Hans ty, kteří na něj zírali, zdrazil naznačeným smeknutím a spěchal pryč dřív, než ho stačili začít obtěžovat.

Nakonec došel na promenádu Langelinie a posadil se na svou oblíbenou lavičku. Voda průlivu Øresund se před ním třpytila v paprscích zapadajícího slunce. Zhluboka se nadechl slaneého vzduchu a poprvé za celý den se trochu uvolnil.

Tohle bylo jeho oblíbené místo. Kdykoli měl hlavu tak plnou myšlenek, že se těžko soustředil, nebo naopak, když ho předsta-

vivost zradila, stačilo projít se po promenádě a ulevilo se mu. Když měl štěstí, našel ve vodě a zemi inspiraci. A občas, když měl hodně velké štěstí, našla inspirace *jeho*.

„Dobry večer, pane Andersene,“ řekl tiše někdo za jeho zády.

Ohlédl se a s potěšením zjistil, že za ním stojí stará přítelkyně. Na sobě měla dlouhé světle modré roucho, které se třpytilo jako noční nebe. Byla velmi přátelská a vstřícná, v Dánsku ji však kromě Hanse nikdo neznal.

„Moje milá Kmotříčko vílo, rád tě vidím,“ pozdravil a usmíval se od ucha k uchu.

Kmotříčka víla se posadila vedle něj. „Já tebe taky,“ řekla. „Nebyl jsi doma, tak jsem odhadla, že tě najdu tady. Nepíše se ti dnes dobře?“

„Bohužel ne,“ řekl Hans. „Někdy mnou slova proudí jako Nil a jindy jsem vyschlý jako Sahara. Zastihla jsi mě právě v suchém období, jsem si ale jistý, že znova zaprší.“

„Já o tom nepochybuju,“ kývla Kmotříčka víla. „Vlastně jsem ti přišla pogratulovat. Právě se k nám doneslo, že tvé pohádky vydávají i v jiných zemích. Ostatní víly i mě to ohromně těší. Velmi úspěšně se ti daří šířit příběhy z našeho světa. Jsme ti za to vděčné.“

„Vděčný jsem já,“ odpověděl Hans. „Když jste mě objevily jako mladíka v té příšerné škole v Elsinoru, chtěl jsem už psaní vzdát. Příběhy, které jste mi nabídly ke zpracování, inspirovaly i mě, nejen děti, jimž byly určené. Nebyl bych se k vyprávění vrátil, nebýt vás.“

„Připisuješ nám příliš velké zásluhy,“ řekla. „Věděl jsi přesně, jak je upravit pro současnost, když jsi tam přidal náboženské prvky. Jinak by je dnešní společnost možná nepřijala. ‚Ošklivé kácátko‘, ‚Sněhová královna‘, ‚Malá mořská víla‘ a ostatní příběhy by byly zapomenuty. To ty jsi jim dal nesmrtelnost.“

„A když tak o tom mluvíme, jak se daří pohádkovému světu?“ zeptal se Hans.

„Výborně,“ ujistila ho Kmotřička víla. „Dalo by se říct, že prožíváme zlatý věk. Moje milá Popelka si vzala prince Kristiána z Krásného království. Princezna Šípková Růženka se konečně probudila z té hrozné kletby. Sněhurka je teď královnou Severního království místo té své zlé macechy. Takový důvod k oslavám jsme neměli od té doby, co byli vyhubeni draci.“

„Ale když jsem ti tutéz otázku položil asi před deseti lety, odpověděla jsi mi úplně stejně,“ namítl Hans. „Dokonce už jako dítě jsem slyšel stejné příběhy. V pohádkovém světě nejspíš stojí čas.“

„Kéž by,“ zasmála se. „Tenhle svět se vyvíjí mnohem rychleji než náš, to je pravda, ale jsem přesvědčená, že jednoho dne se začnou pohybovat souběžně. Nevím, jak ani proč, věřím ale tomu, že budou.“

Užívali si uklidňujícího pohledu na promenádu. Postarší pár se zvolna procházel kolem vody. Malý pejsek honil racky dvakrát větší než on sám. Otec se dvěma syny pouštěli na nedaleké louce draka a maminka zatím houpala v náručí novorozenou dceru. Vítr vynášel draka výš a výš a chlapci se radostně smáli.

„Hansi?“ oslovila muže Kmotřička víla. „Pamatuješ se, co ti dělalo radost, když jsi byl malý?“

Nemusel vzpomínat dlouho. „Místa jako tahle promenáda,“ řekl. „Proč?“

„Je to místo neomezených možností,“ vysvětloval. „Může se tu objevit cokoli a kdokoli. Tam po té louce může projít slavnostní průvod, po nebi třeba přeletí hejno exotických ptáků z tropických krajů, po vodě připluje veliká loď a přiveze krále vzdálené země. Podle mě je každé dítě nejšťastnější, když něco podněcuje jeho představivost.“

„Zajímavé,“ podotkla.

Hans na ní poznal, že ji něco tíží. A pokud se dalo soudit podle její otázky, šlo o nějaké dítě.

„Promiň,“ řekl. „Známe se už tak dlouho, že je mi trapné se ptát, ale ty máš děti?“

„Mám,“ odpověděla s úsměvem. „Mám dva syny. Oba jako by z oka vypadli nebožtíku manželovi. John je starší – to je takové šťastné a podnikavé dítě. S každým se přátelí a pořád něco zkoumá. Doma ho mají všichni moc rádi.“

Pak ale náhle zmlkla.

„A tvůj druhý syn?“ pobídl Hans.

Bylo to, jako kdyby Kmotříčce víle někdo vytáhl v duši špunt – všechno štěstí se jí vytratilo z tváře. Úsměv zmizel a ona sklopila oči ke svým rukám. „Jmenuje se Lloyd. Je o pár let mladší než John a je hodně... *jiný*.“

„Aha,“ kývl Hans. Tohle bylo zřejmě hodně bolavé téma.

„Odpusť, prosím,“ dlouze povzdechla. „Já už nedokážu to zklamání skrývat. Celý život pomáhám jiným otevírat dveře ke štěstí, ale klíč pro svého syna najít neumím.“

„Takže prochází těžkým obdobím, je to tak?“ Hans nechtěl vyzvídát, jenže ještě nikdy neviděl Kmotříčku vílu tak zjevně bezmocnou.

„Ano – ačkoli si nemyslím, že to je jen období,“ poznamenala.

Jak o tom jednou začala, nebyla k zastavení, Hanse to však velice zajímalo. Položil jí ruku chlácholivě na rameno a jako by se protrhla hráz.

„Je to asi hrozné, říct něco takového o vlastním dítěti, ale když manžel umřel, myslím, že se v Lloydovi něco zlomilo,“ přiznala Kmotříčka víla. „Jako by jeho schopnost být šťastný umřela zároveň s ním – naposledy jsem ho viděla usmívat, když byl ještě batole. Chce být sám, s nikým se nestýká. Skoro nemluví, a když

už, je to většinou jen jedno slovo. Větší rozdíl proti Johnovi bys těžko hledal. Vypadá pořád velice nešťastně a já mám strach, že to tak už zůstane.“

Kmotříčce víle se po tváři skutálela slza. Vytáhla z kapsy roucha kapesník a otřela si oči.

„Něco ho přece bavit musí,“ namítl Hans. „Má nějaké zájmy?“

Kmotříčka víla o tom musela chvíli přemýšlet. „Čtení,“ řekla nakonec. „Pořád čte, zvláště literaturu z tohohle světa. Je to jediná věc, která ho zajímá, nejsem si ale jistá, jestli z toho má *potěšení*.“

Hans o tom uvažoval. Jeho silnou stránkou vždycky bylo děti bavit, ne napravovat. Představil si sám sebe na Lloydově místě a napadlo ho, že něco by ho přece jen probrat mohlo.

„Možná, že nestačí jen číst,“ řekl a tvář se mu rozzářila úsměvem. „Jestli ho zajímají knížky, možná by byl nějaký způsob, jak tu jeho vášň rozšířit.“

„Jak to myslíš?“

„Jako mladý spisovatel jsem dostal od dánského krále příspěvek na cestování po Evropě. Projel jsem celou Skandinávii, Itálii, Švýcarsko a Anglii, než jsem se zase vrátil do Dánska. Neumím ani vypovědět, jak nádherný je to pocit, vidět na vlastní oči místa, o nichž jsem jen četl. Všechny divy, které jsem viděl, se slovy doopravdy popsat nedají. V srdci mi po nich zůstal úsměv.“

Kmotříčka víla si nebyla jistá, kam míří. „John tenhle svět taky miluje, ale vždycky, když pozvu Lloyda, aby šel s námi, odmítá opustit svůj pokoj.“

Hans zvedl prst: „Tak ho zkus pozvat do světa, který se mu *líbí*,“ navrhl. „Co kdybys ho vzala do příběhu některé z jeho knih? Možná, že to, co čte, ho zajímá jen trochu, ale kdyby skutečně viděl všechna místa, jež odtamtud zná, jsem si jistý, že by se mu úsměv vrátil.“

Kmotříčka víla hleděla na vodu, jako by po ní právě připlulo řešení dávné záhady. „Ale jsem takové magie schopná?“ zeptala se skoro jako v transu. „Dokážu cestovat mezi říšemi, které už existují, ale jak bych je mohla vytvářet? Jak bych mohla oživit psané slovo?“

Hans se rozhlédl po promenádě, aby se ujistil, že to, co se chystá říct, uslyší jen ona. „Možná bys nemusela nic tvořit,“ řekl. „Co když každý příběh, který kdy kdo vyprávěl, je jen říše čekající na objevení? Možná, že štěstí není to jediné, k čemu máš hledat klíč.“

Ta myšlenka byla tak lákavá a vzrušující, že se Kmotříčka víla svých možností téměř lekla. Co kdyby se opravdu dalo cestovat do jakéhokoli příběhu tak snadno jako do pohádkového světa a do Mimosvěta? Co když má moc změnit každou knihu v portál?

„Připozdívá se,“ podotkl Hans a rozhlédl se po ztemnělé obloze. „Nechceš si se mnou dát šálek čaje? Tenhle rozhovor mi velmi připomněl jiný příběh, na kterém pracuji. Jmenuje se ‚Příběh matky‘ a –“

Podíval se po Kmotříčce víle, ale ta se mezitím rozplynula. Hans se musel jejímu náhlému zmizení zasmát. Jeho nápad byl nejspíš dobrý, když tolik spěchala, aby ho vyzkoušela.

Následující týdný měla Kmotříčka víla napilno tolik jako snad ještě nikdy v životě. Zamykala se ve svých komnatách v paláci a bez oddechu pracovala. Bylo to, jako by vymýšlela nový recept. Hledala přísady, které mohla zkombinovat a změnit jimi Hansův nápad ve skutečnost. Četla všechny knihy kouzel, knihy lektvarů a knihy zaklínadel, které vlastnila. Studovala černou magii, bílou magii a historii magie.

Pomaličku dávala svůj výtvar dohromady, prvek po prvku, jako by sešívala příkrývku. O své práci si vedla deník s podrobnými poznámkami, aby neudělala stejnou chybu dvakrát. Nakonec, když objevila všechny správné přísady, smíchala je a nechala směs čtrnáct dní stát na měsíčním světě, byl lektvar kompletní. Nalila ho do malé modré lahvičky.

Jako u každého experimentu potřebovala Kmotříčka víla dobrý testovací subjekt. Vytáhla z poličky *Frankensteina* od Mary Shelleyové a položila ho na podlahu. Otevřela knihu na první straně a opatrně na ni nakapala tři kapky svého lektvaru, jednu po druhé.

Jen dopadla třetí kapka, kniha se rozsvítila jako veliký reflektor. Zazářil z ní silný paprsek světla, a protože strop tu nebyl, zamířil přímo k nočnímu nebi. Bylo ho vidět celé kilometry od paláce.

Kmotříčka víla tolik dychtila zjistit, jestli elixír zafungoval, že zapomněla na všechnu opatrnost. Pevně sevřela hůlku a vstoupila přímo do světelného paprsku. Nestála už ve svém pokoji v Paláci víl, ale ve světě *slov*.

Kam se podívala, viděla kolem sebe kroužit, houpat se a vznášet psaný text. Připadalo jí, že poznala některé věty ze známých částí knihy. S úžasem se dívala, jak se slova rozlétají do obrovského prostoru. Začala se proměňovat ve tvary věcí, jež popisovala, nabývala na podstatě a brzo kolem ní vytvořila svět.

Stála teď v temném lese plném vyzábělých stromů. Spolu s ní sem přicestovaly pouze dvě věci – kniha *Frankenstein* a paprsek světla, který z ní vycházel. Ohlédla se a na druhé straně paprsku spatřila svou komnatu – opravdu to byl portál! Doufala jen, že ji skutečně přenesl tam, kam chtěla.

Po obloze se mihl blesk a Kmotříčka víla sebou cukla. V jeho světle rozeznala na špičce blízkého kopce siluetu mohutné gotické stavby s několika věžemi. Při tom pohledu se jí rozbušilo srdce.

„No ne!“ zalapala po dechu. „Frankensteinův hrad! Lektvar zabral! Přenesla jsem se do knihy!“

Opustila svět *Frankensteina* a paprskem se vrátila do svého pokoje. Nohou zavřela zářící knihu na podlaze a světlo zmizelo. Kniha byla zase normální.

Kmotříčka víla sotva dokázala skrývat své nadšení. Popadla lahvičku s elixírem a rozběhla se k Lloydovu pokoji. Nadšeně zaklepala na dveře.

„Lloyde, miláčku?“ řekla a vešla.

Pokoj byl tmavší než kterýkoli jiný v Paláci víl, zvláště v noci. Palác bylo hodně otevřené místo, ale Lloyd si místo stěn ověsil svůj pokoj prostěradly a příkrývkami, aby měl soukromí, takže to tam vypadalo jako v izolovaném stanu.

Syn Kmotříčky víly měl plnou polici sklenic a v nich malé hlodavce, plazy a hmyz. Jenže podle toho, jak se zoufale pokoušeli najít cestu ven, to byli spíš vězni než domácí mazlíčci. Vzala do ruky jednu ze sklenic a smutně zjistila, že v ní umřela mûra – ta, kterou Lloyd slíbil už před několika dny pustit.

Lloyd seděl v posteli a při svíčke četl *Muže se železnou maskou*. Byl drobné, hubené dítě, s kulatým obličejem a tmavými vlasy. Vůbec nezvedl hlavu od knížky, i když si jeho matka přisedla na postel.

„Připravila jsem ti něco extra speciálního, miláčku,“ řekla Kmotříčka víla. „Hodně jsem na tom pracovala a myslím, že ti to udělá radost.“

Lloyd četl dál a choval se, jako by jeho matka byla neviditelná. Vzala mu knihu z rukou, aby ho přiměla věnovat jí pozornost.

„Co kdybych ti řekla, že existuje způsob, jak se skutečně dostat do tvých oblíbených příběhů?“ lákala ho a ukázala mu modrou lahvičku. „Tohle je hodně mocný lektvar, který jsem zrovna vytvořila. Stačí několik kapek a každou tvou knihu změním na

portál! Nebylo by to úžasné? Nechtěl bys vidět všechna svá oblíbená místa a postavy na vlastní oči?“

Lloyd mlčel a přebíral si tu informaci v hlavě. Kmotříčka víla zahlédla na okamžik v jeho očích zájem. Srdce už se chtělo radovat, protože každou chvilku čekala úsměv. K jejímu zklamání si ale Lloyd pouze povzdechl.

„Cestování je hrozně únavné, matko,“ prohlásil a vzal si knihu zpátky. „Mně je milejší zůstat tady a číst si.“

Všechny její naděje se zase zřítily k zemi. Jestli v něm tohle nedokáže vyvolat žádnou reakci, pak už je to asi beznadějně.

„No dobře, tak nic,“ pokrčila rameny a vstala. „Ale kdyby sis to rozmyslel, dej prosím vědět.“

Byla z toho tak nešťastná, že nemohla spát. Toulala se chodbami paláce, až došla do Síně snů. Otevřela dvoukřídle dveře, vstoupila do onoho neohrazeného prostoru a chvíli se dívala na tisíce koulí, které všude kolem pluly. Každá koule představovala něčí sen a ona doufala, že aspoň některý dokáže splnit, než půjde spát.

Jak se tak rozhlížela, něco ji napadlo. Tak dlouho jen hádala, co by jejího syna učinilo šťastným – ale co když jeho největší sen pluje někde tady? Kdyby do něj nakoukla, možná by přišla na to, jak Lloydovi pomoci.

Pozvedla hůlku a mávla jí kolem sebe. Všechny koule v Síní snů se okamžitě zastavily. Jen jedna velká koule v dálce se nepřestala pohybovat. Doplnula k ní a přistála jí v dlaních. Nakoukla do ní, aby se dozvěděla, o čem její syn sní.

Všechno uvnitř bylo mlhavé, jako by koule byla plná páry nebo kouře. Když se opar pročistil a Kmotříčka víla spatřila, co je uvnitř, vykřikla. Kam se podívala, panovala zkáza. Hrady a paláce se řítily k zemi, vesnice hořely. Po zemi se válely mršiny všech představitelných tvorů. Bylo to, jako by hleděla na konec světa.

Uprostřed všeho toho chaosu, na hromadě trosek, seděl na trůnu Lloyd. Na hlavě měl velkou zlatou korunu. Rozhlížel se po zkáze kolem a usmíval se, až z toho mrazilo. V dálce Kmotříčka víla zahlédla něco, při čem jí naskočila husí kůže. Byl to čerstvý hrob a na náhrobku stálo její jméno.

Zvedl se jí žaludek. Teď už chápala, proč svého syna nedokáže učinit šťastným; jeho největší sen byla její nejhorší noční můra. Frankenstein nebyl jediný, kdo stvořil monstrum...

KAPITOLA PRVNÍ

ČARODĚJNÝ KOTEL

Všichni tvorové v Trpasličích lesích věděli, že pokud si cení svého života, mají se dnes v noci vyhnout Potoku mrtvých. O každé úplňkové půlnoci se u říčky shromažďovaly čarodějnice z lesa i z okolních království. Ty schůzky byly určené výlučně pro ně a ony s potěšením udělaly odstrašující příklad z každého, kdo se je opovážil rušit.

Potok mrtvých byl zahalen záhadou, takže pro tato setkání představoval ideální místo. Tu a tam bez jakéhokoli vysvětlení nebo varování říčka změnila směr a tekla pak do kopce. A kdykoli se to stalo, připlouvaly po ní odněkud z neznáma rakve.

Mrtvolý v rakvích nikdy nikdo neidentifikoval a utajeno zů-

stalo i to, kdo nebo co je posílá – tedy ne že by byl na nějaké vyšetřování čas. Jen se mrtvolky objevily, čarodějnice se na ně vrhly jako supi a v lahvích si odnesly domů ty části, jež potřebovaly pro svou zásobárnu surovin k lektvarům.

Půlnoční shromáždění se konala v Čarodějném kotli, staré hospodě postavené z větví a kůry, která stála uprostřed říčky jako velká bobří hráz. Z jejího jediného komína stoupal dým, vypouštěl do vzduchu hnusný pach a upozorňoval čarodějnice, které byly ještě na cestě, že shromáždění už brzo začne.

Na schůzkách nebývala velká účast a nic moc se tam také nedělo. Ovšem vzhledem ke krizi, která v poslední době otřásala královstvími, se dnes čekala účast mnohem větší.

Některé čarodějnice přicházely pěšky nebo přijely na mule. Celá hejna se jich slétala ke kouřovým signálům hospody na košťatech, pár jich připlulo po říčce na člunu nebo improvizovaném voru. Některé se dokonce vlnily vodou jako hadi.

V půl jedné byla hospoda narvanější než kdy předtím. Asi stovka čarodějnic seděla kolem obrovského kotle uprostřed místnosti a ty, které přišly pozdě, musely zůstat stát vzadu.

Je známo, že černá magie si od těch, kdo ji provozují, vybírá svou daň a vzhled každé z těch žen se změnil trochu jinak. Některé měly bradavice, veliké nosy, rozkládající se tělo nebo oční bulvy, jež jim visely z důlků. Jiné se proměnily tak, že už nepřipomínaly ani člověka, spíš nějaký zvířecí druh. Měly kopyta a rohy, ocasy a peří; některé dokonce i rypáky a zobáky.

Malá podsaditá čarodějnice s kůží z kamene přistoupila ke kotli. Hodila do něj hrst kamínků a tekutina se rozzářila, takže celou místnost zalilo hrozivé zelené světlo: porada začala.

„Vítejte, sestry,“ řekla chraplavým hlasem. „Jsem Karyatida, kamenná paní Trpasličích lesů. Předpokládám, že všechny jsme sem dnes přišly probrat stejnou záležitost, nebudeme tedy ztrácet čas.“

Čarodějnice se rozhlédly po hospodě a pokyvovaly. Tvořily sice různorodou společnost, ale stihomamem a podezřivostí trpěly jedna jako druhá.

Slova se ujala Serpentina, čarodějnice se zelenou šupinatou kůží a dlouhým rozeklaným jazykem.

„Přišly jsme poradit o těch dětech, co ztrácejí,“ syčela. „Já myslím, že ta z nás, která to má na svědomí, musse-la zbláznit! Rozhodně tím musí okamžitě přestat, než nás to všechny bude stát život!“

Většinu přítomných její výrok rozhořčil. Antracita, čarodějnice z popela a sazí, uhodila pěstí do své židle tak, že si uštípla kus pěstí.

„Jak se opovažuješ obviňovat z toho nás!“ zahulákala na Serpentinu. Při řeči jí od úst odletovaly žhavé uhlíky. Jak se víc a víc zlobila, pukliny v kůži jí začaly žhnout, jako by pod nimi sálala láva. „Když dojde k nějaké krizi, všichni to vždycky nejdřív dávají za vinu nám. Ale od jedné z nás bych to nečekala!“

Arboris, čarodějnice, která měla vlasy z větviček a tělo pokryté stromovou kůrou, se Serpentinu zastala.

„Dvanáct dětí z Rohového království a dvanáct z Krásného království zmizelo beze stopy,“ připomněla. „Jedině čarodějnice by byla dost obezřetná a dost statečná, aby něco takového spáchala, a nejspíš je teď mezi námi v téhle hospodě!“

Tarantulena, mohutná čarodějnice s tesáky, čtyřma chlupatýma rukama a čtyřma chlupatýma nohama, se snesla od stropu na pavučině vypouštěné z břicha. „Jestli si vy dvě jste tak jisté, že děti unesla čarodějnice, tak to možná byla zrovna jedna z vás!“ zavrčela a ukázala na ně všema čtyřma rukama.

V hospodě vládl čím dál větší rámus, jak každá z čarodějnic chtěla vyjádřit svůj názor na věc. Karyatida hodila do kotle další hrst kamínků a osleпивý zelený záblesk všechny umlčel.

„Ticho!“ zařvala. „Nezáleží na tom, která za to může – jestli ji chytí, království budou vinit nás všechny! Slyšela jsem povídat, že ve vesnicích už začínají organizovat hony na čarodějnice. Musíme se připravit!“

Předstoupila čarodějnice v šarlatovém rouchu. „Můžu něco navrhnout?“ zeptala se klidně. Spustila kápi a několik jejích kolegů zalapalo po dechu. Byla to úplně normálně vyhlížející žena středního věku – a navíc hezká.

„Hagetto!“ oslovila ji Karyatida a zle se po ní podívala. „Tak tys nás po takové době poctila svou přítomností?“

„Ta sseem nepatří!“ zasyčela Serpentina.

„Dělá ostudu všem *opravdovým* čarodějnícím,“ přidala se Antracita.

Útočit na Hagettu bylo zřejmě to jediné, na čem se všechny čarodějnice shodly. Jenže Hagettě bylo jasné předem, že svým příchodem způsobí poprask.

„Proto, že se zabývám bílou magií, nejsem ještě o nic méně čarodějnice než kterákoli z vás,“ řekla. „A ujišťuju vás, že jestli se ty děti nepřestanou ztrácet, každému mimo tuhle hospodu bude úplně jedno, jaký druh magie provozuju. Zuřivé davy budou pročesávat lesy tak dlouho, než najdou všechny čarodějnice do jedné. *Všechny* nás pochytají a upálí. Takže na rozdíl od vás ostatních já jsem přišla navrhnout řešení, které doufejme něčemu takovému zabrání.“

Čarodějnice mumlaly a brumlaly, a většina toho byly urážky. Karyatida hodila do kotle další hrst kamínků, aby je utišila.

„Žádná z nás nestojí o hon na čarodějnice, takže jestli si Hagetta myslí, že nás před ním dokáže zachránit, nechte ji mluvit,“ řekla. „Ale pospěš si – už mi došly kameny.“

Hagetta se rozhlédla po hospodě a pokusila se co největšímu počtu čarodějnic podívat do očí. Věděla, že to nebude snadné, nehodlala ale odejít dřív, než je přesvědčí.

„Já říkám, že musíme přestat házet vinu jedna na druhou a všechno úsilí soustředit na nalezení viníka,“ řekla. „Z každé chyby, kterou spáchala nějaká čarodějnice, nás svět vždycky obviňoval všechny. Žádná z vás by sem dnes nepřišla, kdyby ta zmizení skutečně měla na svědomí, tak pojďme pracovat společně a vydejme toho, kdo to na svědomí *má*. Když ukážeme, že jsme ochotné královstvím v tomhle případě pomoci, dokážeme tím zároveň svou nevinu.“

„Nemůžeme vydat jednu z nás! Tohle je sesterstvo!“ vyjekla Antracita.

„Z toho *sssssssterssstva* moc nezbude, když budeme všechny po *sssmrti*!“ odsekla Serpentina.

„To poslední, o co lidi stojí, je pomoc čarodějnic,“ namítla Arboris.

Čarodějnice, která stála až vzadu, s velikým břichem a nosem jako mrkev, se rozplakala a celá hospoda se po ní otočila.

„Omlouvám se,“ promluvila dojatá čarodějnice. „Já jen moc dobře chápu, co Hagetta říká. Nejsem svatá, ale celý život mě z kdečeho obviňovali, i když jsem byla nevinná!“

Vysmrkala se do pláště čarodějnice vedle sebe.

„NIC TAKOVÉHO JAKO NEVINNÁ ČARODĚJNICE NEEXISTUJE!“ rozkřikl se hluboký hlas, který nikdo nečekal.

Dveře do hospody se rozlétly, až sebou všechny přítomné trhly. Muž s pytlek přes hlavu vstoupil do hospody, jako kdyby mu to tam patřilo. V patách se mu drželo deset dvanáct vojáků v červenobílých uniformách. Všechny čarodějnice vyskočily, pohoršené tím vpádem.

„Odpusťte nám to vyrušení, dámy – a ten výraz používám velmi volně,“ prohlásil Maskovaný muž s povýšeným smíchem. „Celý večer jsme poslouchali vaši debatu, a už opravdu nedokážu déle mlčet.“

„Jak si dovoluujete nás rušit!“ rozkřikla se Karyatida. „Ještě nikdo, kdo si něco takového troufl, se nedožil –“

Zvedl ruku, aby ji přerušil.

„Než z nás naděláte myši a nakrmíte námi svoje zvířecí pomocníčky, dovolte mi prosím, abych se představil,“ pronesl. „Říkají mi Maskovaný muž, je celkem zřejmé proč. Ti muži za mnou jsou zbytek Grande Armée, která před pěti měsíci málem dobyla tenhle svět. Možná jste o nás slyšely, ne?“

I když se žádná z čarodějnic nedávné války přímo neúčastnila, velmi dobře věděly, jakou zkázu Grande Armée napáchala.

„Ten člověk je k smíchu,“ vložila se do toho Hagetta, protože věděla, že musí zasáhnout, než začnou být čarodějnice ještě zvědavější. „Bude vám vykládat o tom, jak velel armádě a vychoval draka, jenže nakonec musel vzít nohy na ramena před starou umírající vílou, aby si zachránil život.“

Maskovaný muž se po ní zle podíval. „Takže přinejmenším ty jsi o mně slyšela,“ řekl. Pořádně si Hagettu prohlédl – tahle mu byla povědomá. Byl si jistý, že se jejich cesty už kdysi dávno protály. Nehodlal ale ztrácet čas vzpomínáním. Přišel sem s jasným cílem a čarodějnice mu mnoho času nedají.

„Nesnažím se na vás udělat dojem. Chci s vámi navázat *partnerství* a varovat vás!“ prohlásil.

„O partnerství s takovými jako ty nestojíme,“ odsekla Karyatida.

Maskovaný muž ale i přes její neochotu pokračoval ve stejném duchu. „Máte dobrý důvod se znepokojovat,“ vykládal. „Panuje všeobecné přesvědčení, že za mizením dětí je čarodějnice, a vesnice, odkud se ti malí ztratili, to těžce nesou. Já se už celé měsíce skrývám, avšak dokonce i ke mně se doneslo, že chystají odplatu. Oni totiž neplánují hon na čarodějnice – plánují jejich úplné *vyhubení*!“

To byla pro přítomné nepěkná rána. Pokouší se je Maskovaný muž jen vyprovokovat, nebo je situace ještě horší, než se obávaly?

„Právě proto musíme zjistit, kdo je za to zodpovědný, dokud ještě můžeme,“ nedala se Hagetta.

Maskovaný muž zavrtěl hlavou. „Obávám se, že tomu už zabránit nejde,“ řekl. „I kdybyste dokázaly, že v tomhle případě jsou nevinné všechny čarodějnice do jedné, stejně k tomu masakru dojde. Oni si nechtějí vyřídit účty za ty ztracené děti, ale za všechny zločiny, které jste kdy vy spáchaly proti nim. Děti jsou jen záminka pro pomstu, jež dozrávala několik staletí!“

Čarodějnice ztichly. Vztahy mezi lidmi a čarodějnicemi nebyly nikdy dobré, a je tedy skutečně možné, že ztracené děti rozlítily lidská království tak, že pohár definitivně přetekl.

„Kam přijdeš, tam se snažíš rozpoutat válku,“ prohlásila Hagetta v zoufalé snaze shodit trochu informace, které předkládal. „Tohohle člověka nemůžeme poslouchat! Ten nebude spokojený, dokud celý svět nebude hořet!“

Maskovaný muž se usmál. „Budou boje, budou bitvy, ale jestli si myslíte, že dojde k válce, příliš si fandíte,“ posmíval se. „Jak si jednou lidi vezmou čarodějnice na mušku, nebudete mít šanci – na to mají příliš velkou přesilu. Nebude to trvat dlouho a budete stejně vyhynulé jako draci.“

Přecitlivělá čarodějnice vzadu se znova rozplakala. Předklonila se a pozvracela se na podlahu. „Pardon,“ pípla. „Se mnou všechno hrozně zamává.“

Plukovník Rembert, který stál mezi vojáky Grande Armée, směrem k ní pozvedl obočí. Na téhle čarodějnici mu něco nesešlo.

„Já si myslím, že za únosy stojí Shromáždění navždy šťastných konců,“ prohlásil Maskovaný muž. „Víly se odjakživa chtěly čarodějnic zbavit a vyvolat jejich masové vyhlazování by jim hrálo

do karet. Nepřekvapilo by mě, kdyby nová Kmotříčka víla unesla ty děti osobně!“

„Kmotříčka víla by nikdy neunesla dva tucty dětí,“ prohlásila jedna z hlav dvouhlavé čarodějnice vzadu.

Krysí Máry, šedivá čarodějnice s hustými rozčuchanými vlasy a obrovskými předními zuby, vylezla na židli, aby na sebe upozornila. „I kdyby za tím víly nebyly, určitě to podporuji!“ prohlásila.

„Chtějí žít ve světě bez čar!“ přidala se Arboris.

„Chtějí sss nechat všechna kouzla pro ssebe!“ sykla Serpentina.

Čarodějnice se nechaly snadno přesvědčit, že mizející děti jsou součástí plánu namířeného proti nim, a za chvíli celá hospoda vřela nenávistí k vílám. Maskovaný muž je dostal přesně tam, kam potřeboval.

„Je čas, aby čarodějnice přešly do protiútoků!“ zaburácel.

Čarodějnice jásavě souhlasily, Karyatida ale zavrtěla hlavou a rozumně namítla:

„To by byla sebevražda. Sám jsi říkal, že mají velkou převahu, zvláště jestli v tom mají prsty víly.“

Maskovaný muž si zamnul ruce. „Nebyla by to sebevražda, kdybyste měly správné přátele,“ prohlásil potouchle. „S mou pomocí dokážete získat armádu!“

Čarodějnice se mu vysmály, ta představa se zdála absurdní.

Hagetta se rychle ujala slova. „Armádu? A jakou, prosím tě?“ zasmála se. „Kromě toho, jednu armádu už jsi měl, a prohrál jsi na celé čáře. Myslíš, že by ti někdo svěřil další?“

Maskovaný muž se k ní vztekle obrátil. Zřejmě zasáhla citlivé místo.

„NEPROHRÁL JSEM!“ zařval. „Celý život jsem plánoval, jak zničit víly! A zatím jsem ve všech krocích svého plánu uspěl! Grande Armée, drak a útok na Palác víl, to všechno je nemělo porazit, jen oslabit! Když si myslely, že už je po všem, vplížil jsem

se do paláce a ukradl lektvar, o který mi od začátku šlo! A teď, když ho mám u sebe, může začít opravdová válka!“

Maskovaný muž měl už pytel na hlavě celý propocený. Několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil.

„Ale než se budu moct pustit do další fáze svého plánu, potřebuju vaši spolupráci,“ pokračoval. „V Paláci víl bylo ještě něco, co jsem chtěl odnést spolu s lektvarem – asi by se tomu dalo říkat sbírka. Jenže nebožka Kmotřička víla se jí nejspíš zbavila. Potřebuju, abyste mi pomohly zjistit, kam ji dala. Jakmile to najdeme a zkombinujeme s lektvarem, dokážu naverbovat novou armádu.“

Karyatida založila ruce na prsou. „Ale jakou?“ zeptala se. „Jestli Grande Armée a drak ještě nestačili k tomu, aby víly zlikvidovali, tak co tedy?“

„To bude armáda, jakou si neumíte představit ani v nejdívočejším snu!“ prohlásil Maskovaný muž s rozmáchlým gestem. „Armáda, vedle které bude Grande Armée vypadat jako parta dětí! Snil jsem o ní a plánoval jsem ji už od dětství, a s vaší pomocí ji dokážu přivést sem. Můžeme jí pak společně velet a tenhle svět bude náš!“

Čarodějnice nevěděly, jestli se Maskovaný muž zbláznil, nebo jestli na tom, co říká, něco je.

Ta přecitlivělá čarodějnice se po jeho projevu opět neovládla. „Omlouvám se. Ale když ono je to tak krásné slyšet někoho tak vášnivě zaujatého!“ zvolala a po tvářích se jí valily slzy.

Plukovník Rembert si ji podezíravě prohlížel. Jak čarodějnice plakala, ten nos podobný mrkvi se začal slzami rozpouštět. Bylo to přestrojení!

„Pane, myslím, že tady nejsou jen čarodějnice,“ varoval Rembert Maskovaného muže. Rychle vytáhl z kabátce pistoli a zamířil na ni.

Přecitlivělá čarodějnice z ničeho nic vyskočila a udělala salto směrem k Rembertovi. Cestou vytáhla zpod pláště dlouhý meč a usekla mu konec hlavně ve stejném okamžiku, kdy mu přistála u nohou.

Pak se chytila za břicho a zasténala. „Dělat salta je mnohem těžší, když je jedna těhotná,“ postěžovala si.

Maskovaný muž z ní nespouštěl oči – tohleto přece opravdu není čarodějnice!

„MÁŠENKA!“ zařval.

„Mášenko, co ty děláš v téhle hospodě?“ žasla Hagetta.

„Ahoj, Hagetto,“ pozdravila Mášenka. „Sledovali jsme tě sem. Věděli jsme, že Maskovaný muž si nenechá ujít šanci setkat se s čarodějnicemi.“

„Věděli?“ zopakovala Hagetta s důrazem na množné číslo.

Maskovaný muž uhodil Remberta hřbetem ruky přes tvář. „Idiote! Zavedl jsi nás do pasti!“ zařval. „Chyťte ji!“

Vojáci Grande Armée se vrhli k Mášence s tasenými zbraněmi.

„TEĎ!“ vykřikla.

V zadní části místnosti odhodily převlek další čtyři postavy. Jack, Červená Karkulka, Žabák a Třetí malý čuník byli mezi čarodějnicemi celou dobu.

Dvouhlavá čarodějnice se vrhla k Maskovanému muži a cestou se rozdělila na dvě osoby – *Alex a Connera Baileyovy*. Blížili se k němu ze dvou stran – Alex na něj namířila hůlku, Conner pozvedl meč.

„Ty nejsi jediný, kdo tu má masku, víš?“ prohlásil Conner.

Alex neřekla nic. Svírala hůlku tak pevně, až měla strach, aby se jí v ruce nezlomila. Po dlouhých měsících horečného pátrání ho konečně našli. Teď Maskovaného muže odmaskuje a ukáže světu jeho pravou totožnost.

„Je po všem,“ prohlásila. „A tentokrát nikdo nikam utíkat nebude.“

Mávla hůlkou a na všech oknech a dveřích se objevily kovové mříže. Dvojčata, jejich přátelé, čarodějnice, vojáci a Maskovaný muž byli v hospodě uvězněni.

„To je Kmotříčka víla!“ vyjekla Krysí Máry a v hospodě vypukl chaos. Čarodějnice pobíhaly sem a tam, jako kdyby hořelo. Protože tu nebyl žádný východ, zmatek neustále narůstal. Dvojčatům se sotva dařilo sledovat vojáky a Maskovaného muže, tolik panikařících žen pobíhalo kolem.

Bylo to velice náročné a Alex cítila, jak jí srdce buší stále rychleji. Nemůže Maskovaného muže znova ztratit – teď, když ho už má tak blízko.

„TAK DOST!“ vykřikla. Oči jí začaly žhnout a vlasy se jí vznesly nad hlavu. Aniž by zvedla hůlku, ze země vyrazily šlahouny, které omotaly všechny čarodějnice a vojáky Grande Armée a stáhly je k zemi.

Conner se nervózně rozhlédl. „*Alex, vzpamatuj se!*“ zašeptal. „*Musíš zůstat soustředěná, abys tu sílu dokázala ovládat!*“

Alex zatřásla hlavou a probrala se z omámení, do něhož ji uvrhly její pocity. Vlasy jí klesly a oči přestaly žhnout. V posledních měsících měla potíže ovládnout své síly, ale teď jí bylo jedno, jestli šlahouny vyvolala vědomě, nebo podvědomě. Záleželo jí jen na tom, aby dokázali Maskovaného muže zajmout.

„Sílu máš velkou, děvče, ale když budeš s čarodějnicemi zacházet takhle, popudíš je,“ podotkl Maskovaný muž a rozhlížel se přitom po nějaké možnosti úniku.

„Já to risknu,“ odsekla Alex.

„No dobře – já taky!“

Maskovaný muž skočil směrem ke kotli a převrhl ho, tekutina se rozlila po podlaze a potemněla, takže v hospodě nastala naprostá tma. Alex mávla hůlkou a po stěnách se objevily planoucí pochodně. Světlo se vrátilo – ale Maskovaný muž byl pryč.

„Alex! Koukej!“ vykřikl Conner a ukázal ke krbu. „Leze komínem! Chce na střechu!“

Podívala se tam právě včas, aby zahlédla v krbu mizet nohy. Vrhla se tam a začala šplhat za ním.

Čarodějnice bojovaly se šlahouny, které je držely. Serpentina, Tarantulena, Krysí Máry a Antracita se vyrvaly ze sevření a vrhly se na Connera a ostatní.

„Takhle s námi v naší vlastní hospodě nikdo zacházet nebude!“ ječela Krysí Máry. Natáhla ruku a do dlaně jí vletělo koště. Naskočila na něj a začala kroužit kolem Connera, drápala ho a sekala.

„JAU!“ vyjekl Conner. „Nech toho, Krysando!“

Popadl koště za rukojeť a teď už létali po hospodě oba. Odráželi se od stěn a stropu jako pingpongový míček.

Serpentina přeběhla po stěně jako ještěrka a vrhla se na Mášenu. Budoucí matka se rozehnala mečem a usekla jí levou paži. Pak se na uťatou ruku podívala a propukla v pláč.

„Mně je to tak strašně líto!“ vzlykala, ale slzy rychle vyschly. „Ne, moment, není, sakra!“ opravila se. „Zatracené hormony!“

Ještě že se vzpamatovala, protože Serpentině ruka skoro okamžitě dorostla. Jazyk jí vystřelil z úst a zavlnil se kolem Mášenky jako slizký rudý bič. Omotal se jí kolem kotníku a strhl ji k zemi.

Jack se rozběhl své manželce na pomoc, ale do cesty se mu postavila Arboris. Z její kůže podobné kůře stromu se vyrojily stovky brouků a jiného hmyzu a zaútočily na něj, bodaly ho a hryzaly po celém těle. Padl k zemi, začal se válet po podlaze a horečně je ze sebe smetal.

Tarantulena si vybrala Žabáka. Honila ho po hospodě a vystřelovala po něm za běhu pavučiny.

„Nenávidím pavouky! Nenávidím pavouky!“ křičel Žabák a uskakoval před ní. „Proč já jsem sem vůbec lezl! Mám se starat o království!“

Karkulka, místo aby spěchala přátelům na pomoc, si sedla vedle Třetího malého čuníka a otevřela tlusté desky.

„Všichni mají momentálně co dělat, takže my můžeme využít času a naplánovat poslední detaily svatby,“ prohlásila rozjásaně a začala listovat obsahem složky.

„Samozřejmě, naše bývalé a budoucí Veličenstvo,“ odpověděl Třetí malý čuník.

„Miláčku! Tohle podle mě není vhodná chvíle plánovat svatbu!“ volal Žabák a jen taktak uhnul vystřelené pavučině.

„Do svatby už zbývá jen pár dní, Kvido,“ prohlásila vyčítavě Karkulka. „Tolik času jsme strávili tím, že jsme dvojčatům pomáhali vystopovat Maskovaného muže, až jsem neměla skoro vůbec kdy něco naplánovat! Tak, co tam máme? Aha, ano, musím vybrat správnou látku na ubrusy...“

Vytáhla tři vzorky látek pečlivě uložené v deskách.

„Tak co myslíš, lásko? Bude lepší ranní rubín, čirý červánek nebo krvavý květ?“ zeptala se a ukázala mu vzorky.

V té chvíli vystřelila směrem ke Karkulce zatoulaná pavučina, jeden ze vzorků jí vytrhla z ruky a přilepila ho na zeď.

„Ano, to je dobrý návrh,“ prohlásila vesele. „Tak tedy ranní rubín.“

„Jistě, madam,“ řekl Třetí malý čuník a udělal si poznámku do bloku.

Conner se už koštěte neudržel. Pustil se a on a Krysí Máry odletěli každý jinam. Krysí Máry narazila do Serpentina právě ve chvíli, kdy se chystala vrhnout na Mášenku, a obě dopadly na zem.

Conner skončil přímo na Antracitě. Čarodějnice na něj strašně zařvala a celé její tělo zažhnulo, jak se v ní rozpálila láva. Otevřela ústa a z nich vyletěl plamen jako z dračí tlamy. Conner se vrhl za povalený kotel a tomu peklu unikl jen o vlásek.

„Můžete mi někdo pomoci? Začíná tu být horko!“ křikl na své přátele.

Hagetta si klekla a položila dlaň na zem. Zavřela oči a soustředila se. Ozvalo se dunění, které jako by přeběhlo z místa, na němž klečela, přímo k Antracitě. Tam vystřelil ze země gejzír a odhodil ji na druhou stranu hospody. Hagetta dunění vyslala jinam a vzápětí další gejzír odhodil i Arboris.

Mášenka se rozběhla k Jackovi a pomohla mu smést z těla hmyz. Pak se náhle s bolestným výrazem předklonila.

„Mášo, je ti něco?“ lekl se Jack.

„Dítě kope,“ řekla. „Myslím, že by se rádo přidalo. Ať je to kluk, nebo holka, kopat umí pořádně.“

„Celá maminka,“ usmál se Jack.

Na druhém konci hospody ztrácela Karkulka trpělivost.

„A jaká výzdoba na stoly bude lepší?“ vyptávala se Žabáka. „Květiny nebo svíčky?“

Žádná odpověď. Žabák pořád ještě horečně uskakoval před Tarantulenou. Lapal už po dechu a byl čím dál pomalejší. Každá pavučina, kterou po něm čarodějnice vystřelila, ho minula těsněji a těsněji.

„Proč mám dojem, že na té svatbě záleží jenom mně?“ vyčetla mu Karkulka. „Snad mi můžeš aspoň odpovědět, ne?“

Ohlédla se přes rameno a uviděla, že Žabák je přilepený ke zdi a zamotaný v lepkavé Tarantulenině pavučině. Pavoučí čarodějnice se k němu blížila s vyceněnými tesáky. Žabák byl v obličeji bledě zelený.

„Já ti nebudu chutnat!“ ječel zoufale.

„Zkusit se to musí, co? Ale žáby já mám zrovna nejradši,“ zavřela Tarantulena. Právě když se už do něj chystala zahryznout, Karkulka ji vzala židlí přes hlavu. Čarodějnice padla k zemi a ani se nehnula.

„Skvěle, miláčku!“ jásal Žabák.

Karkulka si přitáhla židli k němu a posadila se. „Kvido, protože mi teď konečně nemůžeš chvilku nikam utéct, myslím, že je vhodná doba probrat seznam hostů.“

Žabák si povzdechl. Teď se tomu svatebnímu plánování opravdu neměl šanci vyhnout.

Maskovaný muž mezitím prolezl komínem a vysoukal se na střechu. Přeběhl po okraji a hledal, jak se dostat dolů. Alex mu byla v patách, ale jak se soukala komínem ven, měla ruce přitisknuté k tělu a nemohla použít hůlku.

Maskovaný muž si klekl a opatrně začal slézat dolů.

„TENTOKRÁT NEUTEČEŠ!“ zaječela Alex. Stejně jako předtím jí zažhnuly oči a vlasy se zvedly nad hlavu. Celá hospoda se najednou zatřásla, rozkývala se dopředu a dozadu, pak se z potoka uvolnila docela a vznesla se do vzduchu jako obří balon.

„Alex! Doufám, že to děláš schválně!“ zavolal Conner. Když nedostal odpověď, vydal se komínem nahoru také.

Hospoda stoupala výš a výš, nad vrcholky Trpasličího lesa a do oblak. Komín kolem Alex se cihlu po cihle rozpadal a za chvíli byla volná. Maskovaný muž teď neměl šanci utéct. Alex měla konečně možnost zeptat se ho na to, čím se už měsíce trápila.

„Jenom mi pověz *proč!*“ naléhala. „Proč jsi nám lhal? Proč jsi dělal, že jsi mrtvý?“

„Život by byl hrozně nudný, kdybychom znali všechny odpovědi,“ odsekl Maskovaný muž a sledoval přitom zemi, která se ztrácela z dohledu.

„Jak jsi to mohl udělat vlastní rodině?“ ptala se zoufale Alex. „Přece jsme tě milovali!“

Maskovaný muž se zasmál. „Učíš se vlastní tvrdou zkušeností, stejně jako jsem se to musel naučit já,“ řekl. „Nic takového jako láska neexistuje. Rodiny jsou jen cizí lidé se společnou krví. Tvrdí